õhta ligu matta ja lännu kodu. Kodus kõnelenu tõistele imelikku asja, mis pääle üks wanamoor ütelnu: „Sääl olnu wanast ikki ühtepuhku näkki nähtud; miu närin, nüüd kul surnu jumala päralt hingeke, tulnu ükskõrd külast järwe weert mööda kohe kodu, süs olnu nõndasamati kah, istun kiwi otses ja räuksun just kui kutsik. Naesterdhwal kah arg südameke, põle julgunu hästi waadata, pöösnu ümber ja tulnu kust maailmast kõwerdi kodu." – Tõisel hommikul tulnu külakubjas senna, ja anden käsku hädala heina luhta jõe ääre tegema minna. Es tohi mõisa käsu wastu panna kah, mindi süs kohe heinale ja püüti ikki oma pärast, et tühja käest ära saaks. Nüüd niitnu, kaarid ulatanu jõkke kinni. Päe hakanu weerma, nemad tahtnu niitu ära lõpetada ja pidanu isi aru: „Mis süs, et päe ära weereb, ega mé wika=

tisi enam süa ei hakka tooma, lööme ikki see nukk süt maha." Warsi lõpnu hein maha, tüdrikud lännu jõe ääre käsa mõskma ja nüüd nännu, et justku koer wee pääl wähernu, seliti ja küliti. Säält pannu kisendama ja joosnu tõiste juure, põle hirmuga saanu kõnelda, ütelnu: „Näkk jões, mia nägin, just näkk olli." Tõised ütlesid: „Wõib olla kah, meie nägime ju järwes seda sama." Lännu kodu, tüdrikud kõnelenu süs, kuidas nad ollid nännu ja mis ta olli tennu. Tõisel päewal läks peremees nõia juure ja rääkis temale oma õnnetust, ning palunu teda kuidagi wüsi aidata. Nõid kuulanu loo ära ja anden peremehele ühe püssi ja õpetanu isi: „Igakord. Kui saawee ääre lähed, süs laadi püss täis, kuhu ka hõbedat pane, ning lase wette üks pauk. Kui seda teed, süs ole julge, et kedagi ei näe".